

Не азъ — то чуждъ бѣ гласъ, не мой, не мой . .  
Сърдце гори, не знае що говори.  
Не мщение душата ми жъднѣй,  
А обичъ, — о, обичай ме, обичай,  
Азъ млада съмъ и хубава. Защо  
Една зла честь да зная само азъ  
Въвъ любовта? Азъ щастие би дала,  
О, дай ми, дай ми щастье, ненагледний —  
Задавиха я порой сълзи; тя  
На скути му омаломощна падна.  
И дълго, дълго смаяний коняръ,  
Безмълвно взрѣнъ въ измжчений ѝ образъ,  
Въвъ нейното ридание се вълупва.  
И стонътъ на тжгата непритворна  
Се впиваше въ сърдце му на дълбоко,  
Като ханджаръ въвъ развредена рана, —  
Самó въвъ болки, въ чуждий плачъ то чу  
На своята неволя роденъ екъ.

Но мигомъ се издръпна тя отъ него  
И припна прѣзъ градината. Въ почуди  
Подирѣ ѝ взрѣ се Вълко, на нататъкъ  
Кждѣто тя се мѣрна и изгуби  
Изъ мрака, като нѣкой нощна сѣнка.  
Възвелъ се бѣше вѣтъръ и виеше  
Дръвесни клони, брулеше листа  
И непривѣтно тракаше вратá  
Тамъ нѣйдѣ си. Сърдце му въ огънь скритъ  
Бѣ пламнало; избиваше го потъ